కథలో కథానిక

మీనాక్షి చిన్నతనంలో ముద్దొస్తూవుండేది. ఇప్పుడూ అలాగేవుంది. దారెడేసి కళ్లు. ముచ్చటగొలిపే ముక్కు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ కన పడే చెక్కిళ్లు తీర్చి దిద్దినట్లు కనపడే కనుబొమలు.

ఈవిధంగా చెప్పుకుంటూ పోతుంటే ఎరగనివాళ్ళు నిజమే అను కుంటారు. రమణ ఎరుగుండి గూడా అదేమాటమీద నిలబడతాడు.

ఆ అందమే మీనాక్షిని చెడగొట్టిందనీ, అందానికీ— గుణానికీ సరిపడదనీ, అతనికున్న అభిప్రాయాల్లో ఒకటి. ఆమాట ఎవరయినా కాదంటే వాడి ప్రాణాలు కొరికేస్తాడు.

సెలవుల్లో సరదాగా గడుపుదామని ఒకసారి వాళ్ళవూరు పోవటం తటస్థ పడింది.

రమణ యింటికిపోగానే వాడు అమాంతం లేచి నన్ను కౌగలిం చుకుని యింట్లోకి తీసుకువెళ్ళాడు. వాడు ఈమధ్యనే కాపురం పెట్టాడు. అంతకంటె పెద్దకారణం ఏంలేదు అతనిలో వుత్సాహము గట్లుతెంచు కోవటానికి.

'ఏమిటిరా...విశేషాలు' అన్నాను. అదేమాట వాడు అడుగుదా మని అనుకుని వుండాలి! నేనే అడిగి వెయ్యటంతో ముఖం చిన్నబుచ్చు కొని 'ఏమున్నాయిరా ... మామూలే' అన్నాడు. 'నువ్వు వుత్తరము రాయకపోయినా, నువ్వుకాపురముపెట్టిన సంగతి తెలిసిందిలే'...అన్నాను.

ఏదయినా సమాధానం చెపుదామని ఆలోచిస్తుండగానే మీనాక్షి వంటింట్లోంచివస్తూ 'ఎప్పుడూ రావటం?' అంది.

'కనబడటంలా...' అన్నాను. రమణ ఒక చిరునవ్వు గాలిలోకి విసిరిపారేసి 'భలే చెప్పావురా' అన్నాడు.

'కబుర్లు బాగా నేర్చావే....అంది. చివరి అక్షరం 'వే' నా 'రా'నా అని కాసేపు ఆలోచించాను. అంతచొరవ తీసుకో గలిగినంత పరిచయం లేదు నాకు. దాన్ని ఆలోచించటం అనవసరం అనుకుని 'నిన్ను చూసిన

తర్వాత కబుర్లకేమి తక్కువ' అన్నాను. రమణ నవ్వబోయి మీనాక్షిని చూసి వూరుకున్నాడు.

ఆరోజు వూరుబయటకు షికారుగా పోయాం. రమణ అడుగులు లెక్కపెట్టి వేస్తున్నాడు. కర్మంజాలక లెక్కమర్చిపోతే మళ్లీ ఇంటికి పోతాడేమోనని నా మనసులో పీకుతూనేవుంది.

'ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?' అన్నాను అతని కాళ్లవంకచూస్తూ. రమణ నాకేసిచూస్తూ "నేను కాళ్లతో ఆలోచించను" అన్నాడు అతని ధోరణిచూస్తే ఏదో భయంకరమైన విషాదగాధను బయటపెట్టడానికి ముందుచేసే ప్రయత్నంలా కనబడింది. అటువంటి అఘాతాన్ని తట్టుకోవటానికి సన్నద్ధుడిని అవుదామని 'నువ్వు కాపురం పెట్టింది ఈ మీనాక్షితోనేనా?' అన్నాను.

'యింకా ఏ మీనాక్షితో అనుకున్నావు?" అన్నాడు అతని మనసులోని వేదనను బయటకు ఎట్లా లాగాలో అర్థంగాలేదు. అతని ముఖం, కింది గడ్డిపరకల అంచుల్ని తీక్షణంగా చూస్తోంది.

'గడ్డిపూలు అందగా వున్నాయని ఎవరయినా తీసి తలలో పెట్టుకుంటారా రమణా....'అన్నాను. రమణ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి అవసరమయినప్పుడు ఆడదానికంటేగూడా ఎక్కువగా కళ్ళవెంబడి నీళ్లు కార్చెయ్యగలడని నాకు తెలుసు.

'నీ మనసులో వుందేమిటో చెప్పు రమణా...అయిన స్నేహితుడిని కనక కొంత భారం నేనుగూడా వహిస్తాను' అన్నాను.

'గడ్డి పువ్వు అందరి కాళ్ళకిందాపడి నలిగిపోతుంటేచూసి వూరుకోలేక తల్లో పెట్టుకున్నాను'. చివరి మాటలు సరిగ్గా వుచ్చరించలేక పోయాడు. 'గోపీ...' అంటూ నాబుజం పట్టుకుని, నడుస్తున్న కాలవ గట్టుమీద కూలిపోయాడు.

ఎండిపోయిన కాలవలో దొరువులు అక్కడక్కడా కనపడుతున్నాయి. కప్పలకదే స్వర్గంలా వుండి వుండాలి. అమురుగులోనుంచే శ్రావ్యంగా గానంచేస్తున్నాయి.

'చూడు రమణా...ఆ కప్పలకు సుఖంగా వుందంటావా...లేదంటావా?' అని అడిగాను.

నావైపు తలఎత్తి చూసి మళ్ళీ తల వంచేశాడు. 'నీమనసులో వున్నదంతా చెప్పేశెయ్...తర్వాత నేను వుపాయం చెవుతాను...ఈలోవుగా నీకు శాంతి చేకూరుతుంది అన్నాను.'

అయితే మొదటినుంచీ చెవుతాను విను...మీనాక్షి అందంగురించి నీకు నేను చెప్పేదేమున్నది గోపీ...చదువు అయేటంతవరకూ నువ్వాయిక్కడే వున్నావుగా! నాకు ఆడవాళ్లంటే మహాచెడ్డ అసహ్యం. వాళ్ళమూలానే ఈప్రపంచమంతా పాడయిపోయిందని గట్టిగా నమ్మేవాళ్ళలో నేనూ వకణ్ణి....నీకూ తెలుసుగా....!'

నవ్వు వచ్చింది నాకు. ప్రపంచం తలక్రిందులయినా పెళ్ళిచేసుకోనని, వాడు బి.ఏ. క్లాసులో నలుగు రయిదుగురికి వినబడేటట్లు చేసిన ప్రతిజ్ఞ గుర్తుకు వచ్చింది.

'అవును...కానియ్,మధ్యలో ఆపక' అన్నాను. రమణ ప్రారంభిందాడు తిరిగి.

'మీనాక్షిని చూసినా అదే అభిప్రాయం వుండేది. ఆమె గుణంలో నాకు నమ్మకంవుంది. ఆమె అందంలో నాకునమ్మకం లేదు. ఆ అందమే ఆమెను పతితురాల్ని చేసింది. నువ్వు బి.యే. పూర్తిచేసుకుని యింటికి పోగానే ఇక్కడ పుట్టిన వదంతుల్ని వరసాగ్గా రాస్తే పది కాగితాలు సరిపోవు

'ఒక రోజు సాయంత్రం ఇలాగే షికారువచ్చాను. మాస్నేహితుడు ఒకడు కనపడి 'ఏంరోయి...మీనాక్షి మీ పాలేరుని పెళ్ళిచేసుకుంటుందటగా' అన్నాడు. నాకు చర్రున కోపంవచ్చింది. ఆకోపంలో వాడిని కొట్టాను. కాని, తొందరపడ్డానేమోనని తర్వాత అనిపించింది. మీనాక్షి ఎంత అనాధ అయినా గుణవంతురాలనే నాకు యిప్పటికీ నమ్మకం.

'అదేరోజు యింటికి తిరిగి వస్తుంటే మా పాలేరు కనపడ్డాడు. వాడు నావంక చూస్తూ 'ఏం దొరా...మీ శంకరం దొరగారు మీనాక్షమ్మగారిని పెళ్లిచేసి కొంటారుటగా' అన్నాడు. ఇంతకు మునుపు నాచెతుల్లో దెబ్బలుతిన్న శంకరం...నమ్మలేకపోయాను. నాకు నాచేతి దురద తీరలేదు. పాలేరు దవడ వాచేటట్లు కొట్టాను. నన్ను తిరిగి కొట్టగలిగిన

బలమున్నా, నాడబ్బు బలాన్నిచూసి బెదిరిపోయాడు. వాడు తిరగబడి నన్ను కొట్టినా నాకు మనశ్శాంతి లభించేదే! నన్నుచూసి నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. ఆనవ్వుతున్న కళ్ళు రెండూ నన్నింతవరకూ వెంటాడు తునే వున్నాయి...

రమణ రుమాలుతీసి ముఖం తుడుచుకున్నాడు. సి ని మా లో ఇంటర్వల్‌కు లేచినట్లయింది నాకు. 'అమ్మయ్య' అని నిట్టూర్చాను. రమణ చెప్పుతూన్నాడు మళ్ళీ.

'ఒకేవక విషయం చెప్పాను గోపీ,నీకు... యిటువంటి సంఘట నలు ఎన్ని జరిగాయో చెప్పలేను. ఆమె అందంకోసం,చిరునవ్వు ముఖం కోసం వాచిపోయినట్లు ఆసందులో తిరుగుతుండేవాళ్ళు. మీనాక్షి బల వంతం మీదట, ఒకసారి శంకరంతో సినిమాకి పోయింది. సినిమా నుంచి తిరిగి వస్తుంటే చూశాను. మీనాక్షి ఎడంచేతివేళ్ళు శంకరం చేతిలో దాక్కున్నాయి. నేను మసక వెలుతురులో స్పష్టంగా చూడగలి గాను. శంకరం కనక ఆమెను పెళ్ళిచేసుకుని, వీధిలో ఎత్తుకు తిరుగు తున్నా చూసి ఆనందించే వాడినే! నన్ను చూసి వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా వెళ్ళారు. సినిమా సంగతి మాట్లాడుకుంటున్నారని నాకు తెలియాలని, బిగ్గరగా సినిమా కథ చెప్పుతున్నాడు శంకరం. వెనక్కు తిరిగి యింటికి వచ్చేశాను.

'ఆనాటినుంచి ఆమె అనేక మందితో కలిసి తిరగటం స్వయంగా చూశాను. నా నెత్తురు వుడికిపోయింది. నా జీవితంలో చిరకాలం నిలిచే పని ఏదీ చేయలేకపోయినా, పుట్టిన వూళ్ళో జరుగుతున్న ఘోరాన్ని అరికట్టలేక పోతే నా జీవితం ఎందుకా అనిపించింది.

'గబగబా చొక్కాలాగూ వేసుకుని బయలుదేరాను. సూటిగా మీనాక్షితో పాటు--చంద్రియ్య మంచంమీద కూర్చుని కనపడ్డాడు. అతని చేతిలో రూపాయినోట్లు గుప్పెడు వున్నాయి. ఏమిటో బ్రతిమలాడు తున్నాడు. అంతా నేను తలుపులోనుంచి చూశాను. తలుపు పగిలిపోయే టట్లు బాదకుండా వుండలేక పోయాను. మీనాక్షి తలుపుతీసింది. చంద్రయ్య దొడ్డిదారి గుండా పారిపోయాడు...

‘గోపీ...అటువంటి సమయంలో మీనాక్షిన్నువ్వే కనక చూసి వుండేటట్లయితే చంపి పారేసేవాడివే...నేను లోపలికిపోగానే మీనాక్షి కనబడలేదు. ఆమె కళ్ళుకనబడ్డాయి. కళ్లునవ్వటం ఎప్పుడన్నా చూశావా గోపీ? నాకూ అదే మొదటిసారి. భరించలేక పోయాను. ఆమె పాదాలు పట్టుకొని నా హృదయంలో నీళ్లన్నీ కారిపోయేటంతవరకూ ఏడుద్దా మని పించింది.

‘మీనాక్షి నా కళ్లవెంబడి కారుతున్న నీళ్లను చూచింది. పరుగెత్తు కుంటూ దగ్గరకువచ్చి, కొంగుతో కన్నీరు తుడిచి ‘ఏమండీ రమణ గారు! బొత్తిగా ఆడవాళయిపోయారు’ అంది. మహా సిగ్గువచ్చింది గోపీ....ఏమీలేదంటూ చేత్తోనే కళ్ళు తుడుచుకుని ‘మాట్లాడదా మని వచ్చాను’ అన్నాను.

‘తప్పకుండాను...నేనూ అటువంటి సమయం కోసమే ఎదురు చూస్తున్నా’ నంది. “నామాట అర్థం చేసుకోలేదు అనుకున్నాను.

‘మాట్లాడండి...’ అంది మీనాక్షి.

‘అంత తేలిగ్గా తోసిపారేశేటట్లయితే నేనేమీ చెప్పను.... వచ్చిన వాడిని వచ్చినట్లు వెళ్ళిపోతాను’ అన్నాను. నాదైన్యాన్నిచూసి మీనాక్షి ఆశ్చర్యపోయింది. నా సోదంతా చెప్పాను. నాలో మండుతున్న వ్రీళ యాగ్ని చల్లార్చడానికి ఆమె కన్నీరు కావాలని అన్నాను.

'అంతే?' అంది మీనాక్షి.

‘ఆమె చేతుల్ని నాచేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. ఆమె చెక్కిళ్లు తళ తళ లాడుతున్నాయి. మెల్లగా స్పృశించాను.చెక్కిళ్లలోపలనీళ్ళు వున్నట్లు తోచింది. నాచేతి కర్కశత్వానికి ఆమె చెక్కిళ్లు చిరిగి నీళ్ళుకారి పోతా యేమో అనిపించింది నాకు.

‘మీనాక్షి.. నీ జీవితం నాశనంచేసికోకు...నీవు అనాధవయినా కులంలేని దానివయినా, నాకేం భయంలేదు...నాకు మటుకు ఏం కుల ముంది? వాటినన్నీ వదలిపెట్టేశాను. కత్తిదూసి కండరాలు పదునుపెట్టే స్థితిలో లేదు. వ్యాపారం చేసి లాభాలు గడించే తెలివి తేటలులేవు. కనీసం వ్యవసాయం చేసుకుని జీవించటాని కయినా, పాలేరు సాయం

లేనిదే కాలుబయట పెట్టలేను. నాకేం కులముంది. మీనాక్షీ....చెప్పవూ ...నన్ను పెళ్లిచేసికో...గృహస్థ జీవితంలోవున్న స్వారస్యాన్ని రుచి చూడు...నీ జీవితం కలుషితం అయిందని భయపడకు...నేను క్షమించ గలను అన్నాను.

'నాజీవితం కలుషితం కాలేదు' అంది మీనాక్షి. నాకు నమ్మకం కుదరలేదు. నేను నమ్మలేదు. నేను క్షమించగలననే ధైర్యం కలిగింది. అందుకనే పెళ్ళిచేసుకున్నాను' అన్నాడు రమణ.

నా మనస్సు వికలమైపోయింది. రమణ చెప్పిన విషయాలు నిజం గానే తోచినాయి. అతను చేసిన త్యాగం విలువ కట్టగలిగినవాళ్లు గూడా లేని ఈరోజుల్లో దాని, విలువ 'ఇంత' అని చెప్పితే ఎంతమంది అర్థం చేసుకుంటారు?

'నువ్వు చేసినపని మహోన్నతమైంది. రమణా .... అందుకని నువ్వు విచారపడాల్సిన పనిలేదు...'

రమణ గట్టుమీద గడ్డిని గట్టిగా చేతితో పెరికి 'అందుకుగాదు గోపీ నా ఆవేదన...కుక్కను బంగారపు సింహాసనంమీద కూర్చోపెట్టినా చెప్పులే కావాలంటుంది...మీనాక్షిలో ఆకుక్క బుద్ధి నశించలేదు.నాప్రేమ ఆమె కాలుష్యాన్ని కడిగి వేయలేక పోయింది.ఈనాటికీ ఆమె స్వతంత్రం కావాలంటుంది. స్త్రీకి స్వాతంత్రం కావాలంటే అర్థంచేసుకుంటాగాని, ఆ స్వాతంత్రం పరాయి పురుషుడితో షికారుకుపోయే టంతవరకూ కావాలంటే నేను సహించలేను. ఆమె మనస్సు ఇంతవరకు కలుషితం గానే వుంది. నాబాధ నీకేం అర్థం అవుతుంది గోపీ?' అంటూ నిట్టూర్చాడు.

ఆడది అంటే అభిప్రాయాలు లేకపోయినా భయంమాత్రంపోలేదు ఈ నాటికీ. ఆమె మనసు ఏక్షణంలో ఎటువైపు పాదరసంలాగున ప్రవ హించి పోతుందో తెలియదు. మీనాక్షిమీద గౌరవంలేదు గాని అపేక్ష కావలసినంత వుంది. ఆ సొట్టపడే బుగ్గలు ఎప్పుడూ కవ్విస్తూనే వుం టాయి... ఎవ్వరూ దగ్గరలేనప్పుడు గూడా ఆమె నవ్వుతున్నట్లే కనపడు తుంది. దేవుడిచ్చిన వరాన్ని కాలదన్నుకోవటం మానవ మాత్రుడికి

ఏమాత్రం సాధ్యమవుతుంది? ఈకాస్త తర్కం రమణ అర్థంచేసుకో లేకపోయాడా అనిపించింది.

మీనాక్షిని ఒకసారి చూసింతర్వాత మళ్ళీ మళ్ళాడు చూసేటంత వరకూ మనసు తపనపడిపోయేది చదువుకునే రోజుల్లో. బ్రహ్మదేవుడు కిందకు దిగివచ్చినా వేమన చెప్పినమాట నిజమేనని రుజువు అవుతుంది గాని ఎవరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించదు.

'సాఫీగా సాగిపొయ్యే నీ జీవితంలోకి ఈ నిప్పుల కుంపటిని ఎందుకు తెచ్చుకున్నావురా?' అని అడిగాను. రమణకు నిజంగానే కోపం వచ్చింది.

'మీనాక్షి నీ కళ్లాకనపడుతోందా?' ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు. రమణ మీనాక్షిని ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆమెలోని 'అతను చెప్పుకునే' దుర్గుణాన్ని ద్వేషిస్తున్నాడు.

'ఇంటికి పోదాం పద...యివ్వాల్టికి యిది చాల్లే' అన్నాను.

రమణ నాతోపాటు మౌనంగా నడుస్తూ వచ్చాడు. నా ఆలోచనంతా మీనాక్షీమీద కేంద్రీకరించబడి వుంది. ఇంటికి రాగానే నన్ను ఏకవచనంలో పిలిచినప్పుడే నాకు వెగటుగాతోచింది.

రమణ ఎందుకు నవ్వి వూరుకున్నాడో నాకు ఎంత మాత్రంఅర్థం కాలేదు.

'మీనాక్షి విషయం నువ్వేం...విచారించకు...ఆ విషయం నేను చూస్తాను' అన్నాను చాలా ధీమాగా. రమణ నవ్వాడు. ఆనవ్వుచూస్తే నాకు భయంవేసింది.నాకు జరగబోయే అవమానానికి నాందిగాతోచింది:-

'నువ్వు యింటికిపోరా ... నేనిప్పుడే బజారుమీదుగా వస్తాను' అన్నాడు రమణ. నేను మాట్లాడకుండా యింటిక వచ్చేశాను.

రమణ చెప్పిన 'ఇప్పుడే' గడిచి పోయింది. దాని తర్వాత రెండు గంటలు గూడా గడిచిపోయాయి. నేను వాకిట్లో అరుగుమీదనే కూర్చుని వుండవలసి వచ్చింది. మీనాక్షి ఎక్కడకువెళ్లిందో తెలియదు. బాగా చీకటి పడిపోయిన తర్వాత వచ్చింది.

'ఎంత సేపటి నుంచి ఇక్కడవున్నారు' అన్నది మీనాక్షి.

'ఇప్పుడే వచ్చాను' అన్నాను. వెంటనే అందుకుంది మీనాక్షి 'నేనూ ఇప్పుడే బయటకు వెళ్ళాను...ఈలోపున మీరు వచ్చివుంటారు' అంది. 'ఇప్పుడే' అనే మాటకు ఆవూళ్లో అర్థంలేదనుకున్నాను. భర్త సమక్షంలో ఏకవచనంలో పలకరించిన మీనాక్షి వంటరిగా వున్నపుడు గౌరవంగా మాట్లాడటం ఆశ్చర్యం కలిగింది. రమణ మనసు నొప్పించటమే అసలు వుద్దేశమేమో అనిపించింది.

మీనాక్షి తలుపుతీసి 'రండి లోపలికి మీస్నేహితుడు ఏడీ' అంది. ఆమాటలో ఎంతో గూఢార్థం వున్నట్లనిపించింది. 'రమణ మీకేమేం చెప్పాడో నాకన్నీ తెలుసులే' అన్నట్లు ధ్వనించింది. సమాధానం చెప్ప కుండా లోపలకు పోయి కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఫ్లాస్కులో కాఫీ రెండు కప్పుల్లోకి పోసి టేబిలుమీద పెట్టింది.

'సిగరెట్లు కావాలంటే అవిగూడా వున్నాయి'అంది. సిగరెట్లు కాల్చటం చేతకానందుకు చాలా చిన్నతనం వేసింది.మీనాక్షి నవ్వుకుంటూ నా ఎదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చుని కాఫీ అందుకుంది.

'మిమ్మల్ని చూసి చాలాకాలంఅయింది' అన్నాను ఏదో ఒకటి మొదలుపెట్టాలని.

'అవును మరి...ఆరోజుల్లో ఒకరి నొకరు చూసుకోవటమే గాని మాట్లాడుకునేటంత చొరవ ఎక్కడిదీ'అంది. కాఫీపొగలు కక్కుతోంది.

"మీ ప్రవర్తన ఏం బాగా లేదు" అన్నాను చాలా కఠినంగా నాలోవున్న కోపాన్నంతటినీ గొంతులోకి తెచ్చుకుని.

'బాగు చేద్దామని వచ్చారా....' అని మీనాక్షి నవ్వింది.

'ఎవరూ ఎవరినీ బాగుచెయ్యలేరని నావుద్దేశం. వున్న విషయాన్ని మీకర్థమయేటట్లు నచ్చచెప్పటమే నావుద్దేశం...'అన్నాను.

'మీకు పెళ్ళయిందా?' మీనాక్షి కటువుగా అడిగింది. కాలేదంటూ తల అడ్డంగా వూపాను. నేను అబద్ధంచెప్పినట్లు ఆమె తెలుసుకుందని తర్వాత గాని నాకు తెలియలేదు.

'పెళ్ళి గూడా కానివాళ్ళు ఆడవాళ్ల గురించి అభిప్రాయాలు ఏర్పరుచుకోవటానికి మీకేం అధికారంవుంది' మీనాక్షి ప్రశ్న సబబైనప్రశ్న. నాకు పెళ్లయిందని చెప్పటం ఇష్టంలేకపోయింది.

మీనాక్షి ఈ మానవులకే అపురూపమయిన వస్తువుగా తోచింది.

'మామూలు ఆడవాళ్ల సంగతి తెలిసినవాళ్ళకి గూడా, మీగురించి మాట్లాడే హక్కులేదు...అయినా నాకున్న పూర్వ పరిచయంమీద ధైర్యంచేశాను...మీకు రమణ అంటే అంత నిర్లక్ష్యం ఎందుకనో చెప్పండి...ఈ సంభాషణ ఎవరికీ తెలియనీయనని హామీయిస్తాను' అన్నాను.

'విచ్చిన గులాబి పువ్వు నలుగురూచూసి ఆనందించటానికా?.... ఎవరి జేబులోనో పడి అనామకంగా నాశనంఅయి పోవటానికా?... ఈమాటకు జవాబు చెప్పండి' అంది. 'పూలకీ మనష్యులకీపోలికలేదు... మీరు చెప్పేది చాలా అసందర్భంగావుంది.' అన్నాను.

'సందర్భంగానే వుంది...భగవంతుడునాకు ప్రసాదించిన ఈఅపురూపమైన సౌందర్యాన్ని వంటింటి పొగలో మాడ్చివేస్తే దేవుడు నామీద కోపగించడూ?' నాగుండె నోట్లోకి వచ్చినట్లయింది. మనుష్యుల సంగతి మాట్లాడుతూ దేవుడితో విషయాన్ని ముడిపెట్టటం ఒక్క మీనాక్షికే చేతనవునేమో అనిపించిది.

'అందుకని ఆకులమధ్య వుండాల్సిన పువ్వుని తీసికెళ్లి-తర్వాత ఏం చెప్పాలో చేతకాలేదు.

పోల్చిన ఉపమానాన్ని ఎంతదూరం తీసికెళ్ళి విడిచిపెట్టాలో కుదరలేదు.

'చెప్పండి...' అంది మీనాక్షి.

'అవన్నీ నాకు తెలియవు...పువ్వుకు సువాసన వుంది గనకనే రాణిస్తోంది... గుణంలేని అందం గూడా గడ్డి పువ్వు మాదిరి నిరర్థకమే అవుతుంది' అన్నాను.

'పువ్వును నలుగురూ వాసన చూస్తూవుంటే కాదని అదేం చెప్పగలుగుతుంది' అంది మీనాక్షి.

'పువ్వుకు రాకపోయినా మనుష్యులకి మాటలు వచ్చుగదా' అన్నాను.

మీనాక్షి నవ్వింది. నాకు చాలా విచారము కలిగింది. 'నాసంగతి చెపుతాను. ఓపిగ్గావింటారా' అంది మీనాక్షి. తల నిలువుగా వూపాను.

'నేను కాలేజీలో చదివేరోజుల్లో అంతా నాదర్శనంకోసం ఎలా తల్లడిల్లిపోయేవారో మీకు గూడా తెలుసుననుకుంటాను, అదంతానన్ను చూచిగాదు...నా అందాన్ని చూచి, ఆసంగతి నాకు తెలుసు. నాకు గుణం లేదనే కంటే వున్నదని విచారపడే వాళ్లే ఎక్కువగా వున్నారు ఇప్పటికి గూడా...

'మీ స్నేహితుడయినా నా అందాన్ని చూసి చే ర దీ శా డే గా ని నా గుణాన్ని చూసిగాదు. నాలో శీలం నశించిపోయిందని వూహించిన తర్వాత శీలంగల వాడెవడయినా నాదరి జేరుతాడా....? అందరితోపాటే మీస్నేహితుడు నా అందం వలలో చిక్కుకుపోయాడు. వదిలించుకోలేక పోయాడు. వదిలించుకోవాలని ఎన్నడూ కోరుకో లేదేమోగూడా...!

' ఆ వలలో తనొక్కడే నివసించాలని అతని ఆలోచన. అంత సంకుచితమైనదిగాదు నా మనసు. నా హృదయంలో అందరికీ స్థానం వుంది. నలిపి పారేశిన పూవులాగా హరించుకు పోవటం నాజన్మలక్ష్యం గాదు. నా నీడలో సేదదీర్చుకొనే వారందరికీ కల్పవృక్షాన్ని నేను. నా గులాబికి ముళ్ళున్నాయి గోపీనాథ్‌గారూ! దూరంగా వుండి ఆనందించే వాళ్ళేగాని చెయ్యివేసే ధైర్యం ఎవరికీ లేదు ముళ్ళు గుచ్చుకుంటాయని మీకీ పాటికి తెలిసే వుండాలి. ఈనాడు నా మనస్సును కలుషితంచేసు కోటానికి సిద్ధపడితే, లక్షల రూపాయయలు కుమ్మరించటానికి సిద్ధంగా వున్నారు. రమణ సంగతి మీకంటే నాకు ఎక్కువగా తెలుసు, మీతో నామీద నేరాలు నూరిపోసి వుంటాడు. ఆ వుద్దేశంతో నన్నొచ్చి బాగు చేద్దామనుకున్నారు. మీకు వివేకం తక్కువ ... విచక్షణ జ్ఞానం శూన్యం...' మీనాక్షి గుక్క తిప్పుకోకుండా మాట్లాడుతోంది. అంత నేగంగా వినలేకపోయాను. ఆగమని చెప్పే సావకాశం దొరకలేదు.

ఎవరిని బాగుచెయ్యాలన్న ఆలోచన కలిగింది. ఇద్దరిలో ఎవరూ చెడిపోలేదేమోనని నాకు గట్టినమ్మకం కుదురుతోంది. వారిలో వుద్రేకం పెడదారి తొక్కి, గట్టు వదిలి కంచెలమీద నడుస్తోంది. ముందర రమణకు నచ్చచెప్ప గలిగితే, సమస్య తీరుతుందనే అభిప్రాయము కలిగింది.

ఒక్క సారిగా కిటికీలోనుంచి గాలి రంయిమంటూ వీచింది చల్లగావుంది. బయట మబ్బులు పరుగెత్తుతున్న చప్పుడువినబడుతోంది. వానవస్తుందేమో అనిపించింది. బయట వానకురుస్తుందేమో అనిపించింది. బయట వానకురుస్తున్నప్పుడు, లోపల స్నేహితుని భార్యతో జీవితపు లోతులనుగురించి తర్కించటం బాగా లేదని అనిపించింది.

గబుక్కున వచ్చినగాలికి బెడ్‌లైటు ఆరిపోయింది. మీనాక్షి లేచి వెలిగించి వచ్చి కూర్చుంది.

నేను ఆమె వంకనే నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నాను.ఆమె గమనించి వుండాలి. నాదగ్గరగావచ్చి బుజంమీద చెయ్యివేసి. 'కోపంవచ్చిందా' అంది. వళ్లు జలదరించింది. వులిక్కి పడ్డాను. 'భలేవారండీ' అంది నవ్వుతూ.

ఆమె పెద్ద పెద్ద కళ్ళు,తీర్చిన కనుబొమలు, చిలిపినోరు, సొట్టలు పడిన చెక్కిళ్లు, అవే కనపడుతున్నాయి. కంగారుగా తోచింది. అంత అందమైన విగ్రహం ధరిత్రిమీద వుండటం తగదేమో అనిపించింది. తొందరపడి అయిన సంబంధాన్ని చేసుకున్నందుకు ఆక్షణంలో ఎంతో అసహ్యం వేసింది.

'కాఫీ తాగుదురుగాని రండి...మంచి మంచి ఆలోచనలు వస్తాయి' అంటూ నా చెయ్యిపట్టుకుని వంటింట్లోకి నడిచింది. కిటికీరెక్కలు నాగుండెకంటే వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. ఆమె రెండుచేతులూ నాచేయిని పట్టుకుని వంటింట్లోకి నడిపిస్తున్నాయి.

'మీనాక్షీ.....ఎంత అందంగా వున్నావు' అన్నాను.ఆమె నవ్వుతూ నాకు మరింత సన్నిహితంగా వచ్చింది. ఆమె నాకౌగిలిలో అమిరి పోయింది. ఆమెతల నాహృదయానికి తగిలింది. ఆమె కన్నీరు కారుస్తోంది

మొదట నాకు కనపడలేదు .ఆమె నాలో లీనమయిందనిపించింది. నేవచ్చిన పని జ్ఞాపకంవచ్చింది. ఆమెను వక్కతోపుతోసి చాచి చెంప మీద కొట్టాను' అప్పుడు తగిలినాయి ఆమెకన్నీళ్లు నాచేతికి.

'పాతకీ!...కట్టుకున్న మొగుడికి యింత అన్యాయంచేస్తావా... ఛీ...' అంటూ ఆమెను పక్కతోవు తోశాను.ఆమెచెంప కందిపోయింది. నవ్వుతున్న చెక్కిలి కోపంతో, నా వేపు కళ్ళెర్రచేసి చూస్తోంది.

గబుక్కున బెడ్‌లైటు పైన గోడకున్న మసితీసి ఆమె ముఖమంతా పులిమాను.

'పాపిష్టిదానా...నీ అందమే నిన్ను పాడుచేసింది...ఈ మసిపూసిన మారేడు కాయను అద్దంలో చూసుకో...సిగ్గులేదూ .... ఫో' అంటూ అరిచాను.

మీనాక్షి తేరుకున్నట్లు కనిపించింది.

'నేను దగ్గరకు తీసుకున్నప్పుడు నువ్వు కొడతావని వూహించాను ...నీదుర్బలతను చూసి సహించలేక నేనే ఆపని చేయాల్సి వచ్చింది' అన్నాను.

రమణ అమాంతం వూడిపడ్డాడు గదిలోకి, మీనాక్షి కనక అడ్డు పడక పోతే నన్ను గట్టిగా బాదేశేవాడే.

'తమాషాకి చెప్పిన మాటమీద....యింత తొందరపడతావనుకో లేదు గోపీ' అన్నాడు రమణ.మీనాక్షి గబగబా దొడ్డిలోకి వెళ్ళిపోయింది. నాతల తిరిగి పోయింది! 'మీకు ముఖం చూపించలేను. రమణా మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా కనిపిస్తా' అంటూ ముఖానికి చేతులడ్డం పెట్టుకుని వీధిలోకి పరుగెత్తుకొంటూ వచ్చేశాను...మీనాక్షిని వకసారి చూద్దామని అనిపించిందిగాని, ధైర్యం చాలక పరుగెత్తుకుంటూ స్టేషను వైపు వెళ్లాను.

★